

บทที่ 789 ไอมรณะ

ยามนี้ ผู้คนทั้งงานเลี้ยงล้วนไม่รู้แล้วว่าควรทำสีหน้าเช่นไร
กับข่าวอันน่าตกตะลึงนี้

ครั้นเห็นสีหน้าขององค์หญิงห้าผิดแปลกไป ทุกคนก็ยิ่ง
มึนใจ

เกรงว่าสิ่งที่เชียวหลิงอวีนกล่าวคงเป็นความจริง...

แต่ยังเป็นเช่นนี้ พวกเขากลับยังไม่รู้ว่าควรทำเป็นลืม
เรื่องนี้ไปดีหรือไม่ อย่างไรเสีย ผู้ที่ฝ่าบาทโปรดปรานที่สุดก็คือ
องค์หญิงห้า พวกเขาคิดว่าฝ่าบาทคงยังไม่ทราบเรื่องนี้เป็นแน่

องค์หญิงห้ารู้ตัวว่าตนเสียกิริยา จึงรีบกดอารมณ์ลงแล้ว
กล่าวว่า

“เจ้าเป็นผู้ใดกัน ถึงได้บังอาจคาดเดาฐานะของข้า
ตามอำเภอใจ สมควรตายนับพันครั้งหมื่นครั้ง! ทหาร ลากนาง
ออกไปตัดหัว!”

ถ้อยคำนี้ขององค์หญิงห้า เห็นได้ชัดว่าเกิดจากความ
อับอายจนกลายเป็นโทสะ

อย่าว่าแต่เชียวหลิงอวิ้นไม่เกรงกลัวนางแม่แต่น้อย
แม่แต่เชียวชินอ่องไต้ยีนตั้งนั้นก็รีบเอ่ยขึ้นทันที

“องค์หญิง นี่คือสะพานของข้า ความสามารถของนาง
ไม่ธรรมดา ถ้อยคำที่นางกล่าว แทบไม่มีทางเป็นเท็จ องค์หญิง
จะไม่เชื่อก็ได้ แต่ไม่อาจแตะต้องนาง หาไม่แล้ว บุตรชายของข้า
คงต้องโกรธเป็นแน่”

คำพูดของเชียวชินอ่องชัดเจนยิ่งนักว่าเขาเชื่อเชียว-
หลิงอวิ้น เชื่อว่าองค์หญิงห้าคงมิใช่พระธิดาแท้ๆ ของฝ่าบาท!

เหล่าขุนนางรอบด้านต่างอยากหุดหัวเป็นเต่า ทำราวกับ
ไม่ได้ยินสิ่งใดทั้งนั้น

องค์หญิงห้าไต้ยีนเชียวชินอ่องเอ่ยเช่นนี้ คิดว่าในเมื่อ
เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ฉีกหน้ากันเสียเลย

นางกล่าวเสียงเย็นว่า

“หิ เชียวชินอ่อง สมแล้วที่เป็นผู้กุมอำนาจใหญ่ น้ำเสียง ยามเอ่ยวาจาช่างไม่ธรรมดาจริง ๆ ข้าไหนเลยจะกล้าขัดขวาง แต่เชียวชินอ่อง ท่านเองก็ควรรู้ว่าตนมีอายุเท่าใดแล้ว อ้อ จริงสิ วันนี้เข้ามาเพื่อประกาศราชโองการพระราชทานบรรดาศักดิ์ ให้ชื่อจื่อ ขอเชญูเชียวชินอ่องและชื่อจื่อรับราชโองการ!”

เมื่อองค์หญิงห้ากล่าวเช่นนี้ เชียวชินอ่องและคนอื่นๆ ก็ จำต้องคุกเข่ารับราชโองการ

ทว่าในจังหวะที่เชียวชินอ่องกำลังจะขยับตัว เชียว-
หลิงอวีนกลับเอ่ยขึ้นก่อน

“ยามนี้เป็นงานเลี้ยง หากองค์หญิงห้าจะประกาศ ราชโองการ ก็โปรดกลับมาใหม่ภายหลัง อย่าได้ทำลาย ความสำราญของทุกคนเลย”

การประกาศราชโองการมีที่ไหนให้กลับมาใหม่ภายหลัง กันเล่า นี่มิใช่ไม่เห็นราชโองการของฝ่าบาทอยู่ในสายตา หรือหรือ

องค์หญิงห้าโกรธเกรี้ยวยิ่งนัก นางถลึงตาจ้องเชียวหลิง-
อวีนอย่างดุตัน แทบอยากใช้สายตาเฉือนนางให้ตายคาที่

นางก่นด่าด้วยโทสะ

“บังอาจ! ราชโองการเป็นสิ่งที่เจ้าจะเลื่อนตามใจชอบได้หรือ ช่างโง่เขลา หยาบกระด้างยิ่งนัก เชียวชินอ่อง หรือว่า ท่านคิดจะขัดราชโองการ?”

เชียวชินอ่องเองก็ไม่ว่าควรกล่าวอย่างไรดี แต่เชียว-
หลิงอวีนกลับเอ่ยต่อไปแล้ว

“เช่นนั้นราชโองการก็ไม่ใช่สิ่งที่องค์หญิงอยากประกาศเมื่อใดก็ประกาศเมื่อนั้นเช่นกัน แต่หากท่านอยากอ่าน ก็อ่านตอนนี้เถอะ”

จากน้ำเสียงของเชียวหลิงอวีน เห็นได้ชัดว่าไม่มีเจตนาจะคุกเข่ารับราชโองการแม้แต่หน่อย

เชียวชินอ่องเข้าใจความหมายในคำพูดของนางแล้ว จึงเพียงหันไปเอ่ยกับองค์หญิงห้าอย่างเกรงใจว่า

“เช่นนั้นก็รับกวนองค์หญิงห้าแล้ว”

กล่าวจบ เขาก็นั่งอยู่ที่เดิม รอให้องค์หญิงห้าอ่านราชโองการ

องค์หญิงห้าแทบกรีดร้องด้วยความโกรธ

พวกเขาถึงกับไม่คิดจะคุกเข่ารับราชโองการ!

ช่างบังอาจเกินไปแล้วกระมัง ต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้
หรือเซียวซินอ่องไม่กลัวถูกสวมข้อหากบฏจริงๆ

องค์หญิงห้าตกอยู่ในสภาพซีหลังเสื่อแล้วยากจะลง
ยามนี้จึงได้แต่เปิดราชโองการออกอ่านด้วยความคับแค้น

ใจความในราชโองการคือ จะพระราชทานที่ดินศักดิ์นา
แห่งหนึ่งและนามบรรดาศักดิ์อีเหออ่องให้หลีเย่หาน ให้เขาออก
จากเมืองหลวงไปรักษาความสงบสุขของอีเหอตลอดกาล

เช่นนี้ก็สามารส่งหลีเย่หานออกจากเมืองหลวงได้
อย่างชอบธรรม และอย่าได้คิดสืบทอดอำนาจทหารของเซียว-
ซินอ่องอีก

อีกทั้งผู้อื่นล้วนรู้ว่าหลีเย่หานเป็นคนโง่เขลา ย่อมไม่มี
ผู้ใดคิดว่าเซียวซินอ่องมีผู้สืบทอดแล้ว

หลังองค์หญิงห้าอ่านราชโองการจบ ในใจจึงค่อย
ปลดโปรงขึ้นบ้าง นางรอดูสีหน้าอับอายย่ำแย่ของเชียวชินอ่อง
และพวก เพราะถึงอย่างไรพวกเขาก็จำต้องรับราชโองการนี้อยู่ดี

สุดท้ายองค์หญิงห้ายังจงใจกล่าวว่

“พระมหากรุณาธิคุณล้นฟ้า เชียวชินอ่อง รับราชโองการ
เถิด!”

ถ้อยคำขององค์หญิงห้าทำให้ผู้คนมากมายในงานเลี้ยง
เข้าใจความหมายของฝ่าบาทแล้ว ต่อไปเกรงว่าคงไม่มีผู้ใด
กล้าไปมาหาสู่กับเชียวชินอ่องมากนัก

เชียวชินอ่องเองก็คาดไม่ถึงว่า ฝ่าบาทจะถึงกับใช้วิธี
ชมเชยในนาม แต่แท้จริงกลับลดทอนอำนาจ ส่งบุตรของเขา
ออกไปยังที่ดินศักดินา นี่ช่างเกินไปจริงๆ

แต่หากยามนี้เขาไม่รับราชโองการก็เท่ากับขัด
ราชโองการโดยตรง ต่อให้ยกทัพขึ้นมาก็จะกลายเป็นฝ่ายผิด!

คาดไม่ถึงว่าฝ่าบาทจะเด็ดขาดถึงเพียงนี้

ภายในใจเซียวชินอ่องเดือดพล่านด้วยโทสะ ไอสังหาร
บนร่างยิ่งหนักหน่วงขึ้นทุกที

เมื่อทุกคนเห็นภาพนี้ ต่างก็อดกังวลไม่ได้ว่าเซียวชินอ่อง
จะระเบิดโทสะออกมาจริงๆ

โชคดียี่ยามนี้ เซียวหลิงอวิ้นเอยปากขึ้นก่อน

“ไปรับราชโองการเถิด และขอบพระทัยฝ่าบาทด้วย”

เซียวหลิงอวิ้นให้หลี่เย่หานไปรับราชโองการ

เซียวชินอ่องประหลาดใจอยู่บ้าง เหตุใดเซียวหลิงอวิ้นจึง
รับราชโองการอย่างสงบนิ่งถึงเพียงนี้

หลี่เย่หานยอมเชื่อฟังเซียวหลิงอวิ้น เขาเดินไปรับ
ราชโองการกลับมา แล้วมอบให้นาง

ไม่เพียงแต่องค์หญิงห้าเท่านั้น ทุกคนในที่นั้นต่างพอรู้ว่า
เซียวหลิงอวิ้นมีนิสัยแปลกพิสดารเพียงใด ทว่าเห็นตอนนี้
นางกลับสงบนิ่งขึ้นมาอย่างกะทันหัน ยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกไม่
สบายใจมากกว่าเดิม

องค์หญิงห้ารีบกล่าวต่อ

“ในเมื่อรับราชโองการแล้ว เช่นนั้นก็เลือกวันเดินทางไปยังที่ดินศักดิ์นาเถิด”

ทว่าเมื่อกกล่าวออกไปแล้วนางกลับเกิดลางสังหรณ์ว่า ถ้อยคำนี้ของตนอาจก่อให้เกิดสิ่งเลวร้ายอย่างยิ่งตามมา

และข้อเท็จจริงพิสูจน์แล้วว่า ลางสังหรณ์ของนางไม่ผิดแม้แต่หน่อย

เชียวหลังอวินได้ยินดังนั้น ก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วยยิ่งนัก

“อืม พวกเราคิดไว้แล้ว รอให้ลูกของพวกเราเติบโตใหญ่เสียก่อน พวกเราก็จะไปยังที่ดินศักดิ์นาเอง”

ทุกคน “...”

เช่น...เช่นนี้ก็ได้ด้วยหรือ!

พวกเขามองไปยังต้นต้นที่เขียวหลังอวิน^๑อุมอยู่ เด็กน้อย
หน้าตาประณีต ขาวนุ่่มผู้นี้เพิ่งอายุก็ขวบกัน รอให้เติบโตใหญ่ก็
เป็นเรื่องอีกสิบกว่าปีให้หลังแล้ว!

องค์หญิงห้าเองก็แทบถูกคำพูดของเขียวหลังอวิน^๑ทำให้
โกรธจนหายใจหลัง นางกล่าวอย่างเดือดดาลว่า

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร หรือว่าเจ้าคิดจะขัดราช-
โองการจริงๆ?”

เขียวหลังอวิน^๑เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

“องค์หญิงห้า คำกล่าวนี้ผิดแล้ว พวกเรามิได้ขัด
ราชโองการ พวกเรารับราชโองการแล้ว ทั้งยังยินยอมไปยัง
ที่ดินศักดิ์นาด้วย แต่ในราชโองการไม่ได้ระบุว่าให้ไปเมื่อใด
เรื่องนี้พวกเรายอมต้องวางแผนกันให้ดีเสียก่อน เด็กยังเล็ก
ข้ากลัวเขาจะลำบากจากการเดินทางไกล แน่หนอนว่าต้องรอให้
เด็กเติบโตใหญ่แล้วค่อยว่ากัน หรือว่าองค์หญิงห้ากับฝ่าบาทคิดจะ
ทำร้ายลูกของพวกเราให้ตายกันแน่?!”

องค์หญิงห้าแทบกระอักเลือดออกมาตรงนั้น

เชียวหลิงอวี่นนี่เห็นได้ชัดว่ากำลังบิดเบือนเหตุผล
นางกับฝ่าบาทเคยกล่าวเมื่อใดว่าจะทำร้ายลูกของเชียวหลิงอวี่น!

ทว่าคำพูดของเชียวหลิงอวี่นกลับทำให้องค์หญิงห้า
ไม่อาจโต้แย้งได้เลยแม้แต่น้อย ยามนี้นางไม่รู้จักจริงๆ ว่าควร
ทำอะไรดี เพราะผลลัพธ์ที่พวกนางต้องการกลับไม่ได้เกิดขึ้น
เลยสักนิด!

**งานเลี้ยงครั้งนี้ทำให้เหล่าขุนนางทุกคนต่างจดจำเชียว-
หลิงอวี่นไว้ในใจแล้ว**

เพราะเชียวหลิงอวี่นรับมือยากเกินไปจริงๆ แม้แต่
องค์หญิงห้าผู้ขึ้นชื่อเรื่องความไร้เหตุผล ไม่เพียงไม่ได้เปรียบ
แม้แต่น้อย ยังเกือบถูกนางทำให้โมโหตายเสียด้วยซ้ำ

และสิ่งที่น่าสนใจที่สุดก็คือ หลังคำพูดของเชียวหลิงอวี่น
ในงานเลี้ยงถูกถ่ายทอดไปถึงหูฝ่าบาท พระองค์ก็สั่งคน
ไปตรวจสอบทันที ผลที่ออกมากลับพบว่าองค์หญิงห้ามิใช่
ธิดาแท้ๆ ของพระองค์จริงๆ ทำให้ฝ่าบาทกริ้วจนปลดบรรดาศักดิ์
องค์หญิงห้าทันที!

เรื่องนี้ต่างทำให้ทุกคนตื่นตะลึงกันถ้วนหน้า จากนั้น
ข่าวนี้ก็ถูกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์กันไปทั่วทุกหัวระแหง

“นี่เป็นเรื่องจริงหรือ องค์หญิงห้ามมิใช่พระธิดาแท้ๆ ของ
ฝ่าบาทจริงหรือ นางเป็นลูกของทรงเพยกกับ...ผู้นั้นหรือ”

“เจ้าพูดส่งเดชไม่ได้นะ ทรงเพยกบอกว่าองค์หญิงห้ามเป็น
ลูกของพี่สาวนาง ก็เชื่อตามที่ทรงเพยกพูดเถอะ ไม่เช่นนั้นใครจะ
รู้ว่าถึงเวลาจะเกิดเรื่องประหลาดอะไรขึ้นมาอีก ช่างเป็นยุคสมัย
ที่ศีลธรรมตกต่ำลงทุกวันจริง ๆ!”

“สะเก็ของเซียวชินอ่องผู้นี้ร้ายกาจเกินไปแล้วกระมัง
เรื่องที่ไม่มีความรู้เลย นางกลับบอกว่ามองผาดเดียวก็รู้ นางวิเศษ
ถึงเพียงนั้นจริงหรือ”

“เรื่องนี้ก็ไม่แน ใครจะรู้ว่าเซียวชินอ่องอาจสืบจนกระจ่าง
นานแล้ว จึงจงใจให้สะเก็ของเขาเป็นผู้บอกทุกคนผ่านปากนาง
ก็ได้”

ขณะที่ผู้คนกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันไม่หยุด ยามนี้
จวนหลิวชินอ่องกลับโมโหแทบตาย

เพราะแม้องค์หญิงห่าจะถูกปลดบรรดาศักดิ์แล้ว แต่เรื่องพระราชทานสมรสถูกกำหนดไว้ตั้งนานแล้ว ดังนั้นต่อให้องค์หญิงห่ามิใช่พระธิดาแท้ๆ ของฝ่าบาท หลีเยเซวียนก็ยังคงต้องแต่งงานกับองค์หญิงห่าอยู่ดี

หลีเยเซวียนจะยอมแต่งงานกับสตรีที่ไม่มีประโยชน์ต่อเขา แม้แต่น้อยได้อย่างไร อีกทั้งเขายังรู้ดีว่า ยามนี้ฝ่าบาทไม่ยากเห็นหน้าองค์หญิงห่าเลยด้วยซ้ำ หากเขาแต่งงานกับองค์หญิงห่า เช่นนั้นย่อมต้องถูกฝ่าบาททอดทิ้งอย่างแน่นอน อย่าได้คิดว่าจะได้รับความสำคัญอีกเลย!

หลีเยเซวียนยอมไม่มีทางปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้น ยามนี้เขากำลังปรึกษากับหลิวชินอ๋องว่าจะยกเลิกการแต่งงานกับองค์หญิงห่าอย่างไร

“ท่านพ่อ มิสู้พวกเราหาคนไปสังหารองค์หญิงห่าเสียดีหรือไม่ ฝ่าบาทอาจจะยินดีด้วยซ้ำที่องค์หญิงห่าตาย...”

หลีเยเซวียนคิดจะลงมือให้ถึงที่สุด สังหารองค์หญิงห่าเพื่อขจัดภัยภายหลังให้สิ้นซาก

หลิวซินอ่องเองก็คาดไม่ถึงว่าหลี่เยเซวียนจะเหี้ยมโหด
เด็ดขาดถึงเพียงนี้ เขาส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“ไม่ได้ๆ ต่อให้องค์หญิงห้ามมิใช่พระธิดาแท้ๆ ของฝ่าบาท
แต่นางก็เป็นลูกของทรงเพย หากทรงเพยรู้เข้า ย่อมไม่มีทาง
ปล่อยพวกเราไป ความจริงพวกเรายังใช้วิธีอื่นได้ ทำให้
องค์หญิงหาไม่มีหน้าจะแต่งเข้ามา!”

“วิธีใดหรือ”

หลี่เยเซวียนรีบมองไปทางหลิวซินอ่อง

แววตาของหลิวซินอ่องwabผ่านความอำมหิตสายหนึ่ง
ก่อนจะกุดเสียงต่ำพูดบางอย่างกับหลี่เยเซวียน

หลังหลี่เยเซวียนฟังจบ กลับไม่รู้สึกละวามีสิ่งใดไม่ดี
เขาพยักหน้าทันที

“ดี ทำเช่นนั้นแหละ!”

องค์หญิงห้าย่อมไม่รู้ว่าสั่งใดกำลังรอนางอยู่ ส่วนเซียว-
หลิงอวีนเองก็^{*}ไม่รู้เช่นกันว่่า โอกาสที่ตนจะได้จากไปจะมาถึง
อย่างกะทันหันถึงเพียงนี้

ยามนี้เซียวหลิงอวีนจัดการให้โจวหงหลันและคนอื่นๆ
พักอยู่ในจวนเซียวชินอ่อง มิใช่เพราะเซียวหลิงอวีน^{*}มีจิตใจ
เมตตา แต่เป็นเพราะหลี่เย่หานอยาก^{*}ให้พวกโจวหงหลันอยู่ต่อ

เดิมทีฟางเจี๋ย^{*}เจี๋ยกับหลันเหนียงไม่^{*}อยากรบกวน
หลี่เย่หาน แต่เมื่อเซียวหลิงอวีน^{*}พยักหน้าแล้ว พวกนางจึงได้แต่
อยู่ต่อ

ฟางเจี๋ย^{*}เจี๋ยเอ่ยกับเซียวหลิงอวีน^{*}อย่างตื่นเต็นว่่า
พวกนางหาเงินได้มากเพียงใด เพียงช่วงเวลาสั้นๆ ไม่ถึงครึ่ง-
เดือน ยามนี้^{*}ในมือของพวกนางแต่ละคนก็มีเงินห้าร้อยตำลึงแล้ว

เงินมากมายถึงเพียงนี้เป็นสิ่งที่เมื่อก่อนพวกนางไม่กล้า
แม้แต่จะจินตนาการ อีกทั้งนี่ยังเป็นยอดหลังจากนางแบ่งเงิน
สามร้อยตำลึงให้เซียวหลิงอวีน^{*}แล้ว แต่ก็ยังเหลือมากถึงเพียงนี้

ฟางเจี๋ย^{*}เจี๋ยบอกว่าจะไปขายขี้ผึ้งคงความเยาว์วัยต่อ
เดิมทีเซียวหลิงอวีน^{*}ไม่^{*}อยากตามไป แต่จู่ๆ นางกลับเห็นไอมรรณะ

บนใบหน้าของฟางเจี๋ยเจี๋ย รวากับว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน
บางอย่างขึ้น

นางจึงฝากให้เหยียนชียวนดูแลต้นตัม ส่วนตนออกจาก
จวนไปพร้อมฟางเจี๋ยเจี๋ยและหลันเหนียง

พวกนางขายชีผึ่งคงความเยาว์วัยหมดอย่างรวดเร็ว
ขณะกำลังเดินผ่านตรอกเล็ก ๆ อย่างอารมณ์ดี กลับเห็นคน
หลายคนกำลังรังแกสตรีผู้หนึ่ง

ฟางเจี๋ยเจี๋ยตะโกนออกไปโดยไม่รู้ตัว

“พวกเจ้าจะทำอะไรนะ!”

เมื่อบุรุษเหล่านั้นหันกลับมา พวกนางก็มองออกทันทีว่า
เขาเหล่านี้ล้วนเป็นอันธพาลและคนพาลในเมืองหลวง

เซียวหลิงอวิ้นเห็นเช่นนี้ ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าไอมรณะ
บนใบหน้าของฟางเจี๋ยเจี๋ยก่อนหน้านี้มาจากที่ใด

เมื่อพวกอันธพาลเห็นว่าพวกเซียวหลิงอวิ้นล้วนมี
หน้าตาไม่เลว ต่างก็เผยสายตาลามกชั่วช้าออกมา

“ฮ่าๆ พวกพี่น้องกำลังกังวลอยู่พอดีว่ามีคนเดียวไม่พอแบ่ง คิดไม่ถึงว่าสาวน้อยเหล่านี้กลับส่งตัวเองมาถึงหน้าประตูเสียเอง ในเมื่อมากันแล้ว มิสู้มาอยู่เป็นเพื่อนให้พวกพี่ชายสำราญให้เต็มที่ดีหรือไม่ ฮ่าๆๆ!”

คำพูดของคนเหล่านั้นทำให้ฟางเจี๋ยเจี๋ยตกใจจนไบหน้าซีดขาว แต่เชียวหลังอันวินกลับไม่ได้ใส่ใจ เพราะยามนี้ความสนใจทั้งหมดของนางอยู่ที่สตรีซึ่งถูกบุรุษเหล่านั้นล้อมไว้

สตรีที่สวมเสื้อผ้าขาวดวัน ดูเนจอนาถเหลือจะกล่าวผู้นั้นหาใช่ผู้ใดอื่น หากแต่เป็นองค์หญิงห้าผู้เย่อหยิ่งจองหองเมื่อช่วงก่อนหน้านั้นนั่นเอง!

บทที่ 790 ใครเป็นคนทำร้าย

“อวิ้นเหินยง พะ...พวกเราควรรีบหนีดีหรือไม่”

ฟางเจียวเจียวมองกลุ่มคนที่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้มาดี
ก็หวาดผวากันหัวใจแทบหล่นวูบ

เซียวหลิงอวิ้นเห็นเช่นนั้น กลับไม่มีท่าทีหวาดกลัวแม้แต่น้อย
เพียงเอ่ยกับหลันเหินยงและฟางเจียวเจียวอย่างสงบนิ่งว่า

“ถอยไปข้างหลัง”

ต่อให้เซียวหลิงอวิ้นไม่มีพลังวิญญาณ ก็ยังไม่ถึงขั้นต้อง
กลัวอันตรายที่ไม่กี่คนตรงหน้า

อันตรายพวกนั้นดูเหมือนจะคิดไม่ถึงว่าสตรีที่งดงาม
ที่สุดในกลุ่มจะไม่กลัวพวกเขาเลยแม้แต่หน่อย!

“โอโฮ แม่นางน้อยท่าทางไม่เลวเลยนี่ แต่เจ้าคงไม่ได้คิด
จริงๆ กระจ่างว่า สตรีอ่อนแออย่างเจ้าจะหนีพ้นเงื้อมมือพวกเรา
ไปได้ ฮ่าๆๆๆ”

“รีบเข้าไปเถอะ ข้าชอบแม่นางน้อยผู้นั้นนัก แค่มองก็
ทำให้ข้าเลือดลมพลุ่งพล่านแล้ว...อ้ากกก!”

อันธพาลผู้นั้นยังพูดไม่ทันจบ ก็ถูกเซียวหลิงอวิ้นถีบจน
ล้มคว่ำในคราวเดียว

คนที่เหลือเห็นดังนั้น ต่างพากันมองนางอย่างตกตะลึง
คิดไม่ถึงว่านางจะถีบคนล้มได้ด้วยเท้าเดียว

พวกเขาไม่กล้ากำเริบเสิบสานอย่างไรอีก แต่ละคน
เปลี่ยนเป็นพุงเข้าหาเซียวหลิงอวิ้นด้วยท่าทางดูร้าย พลัง
ตะโกนว่า

“บุกพร้อมกัน! ดูซิว่านางจะหนีพ้นฝ่ามือพวกเราได้
หรือไม่!”

พวกเขากรูเข้ามาพร้อมกัน ฟางเจียวเจียวกับหลัน-
เหนียงตกใจจนรีบร้องเตือนให้เซียวหลิงอวิ้นระวังตัว

ทว่าเพียงชั่วขณะถัดมา ทั้งสองก็เห็นอันธพาลเหล่านั้น
ถูกเซียวหลิงอวิ้นบิတ်แขนจนหัก ก่อนเหวี่ยงลงไปกองกับพื้น
ร้องโอดโอยไม่หยุด พวกนางตะลึงงันจนแทบพูดไม่ออก

“อวิ้นเหนียง เจ้า...เจ้าร้ายกาจถึงเพียงนี้เชียวหรือ หากไม่ใช่เพราะคราวนี้เจ้าแสดงฝีมือ พวกเราคงไม่รู้เลยว่าเจ้า ถึงกับเป็นนรยุทธ์ด้วย!”

“ปะ...ปีศาจ!”

อันธพาลเหล่านั้นฉวยโอกาสตอนที่เชียวหลิงอวิ้น พางเจียวเจียว และหลันเหนียงไม่ทันระวัง รีบคลานหนีไปอย่าง ล้มลุกคลุกคลาน

พางเจียวเจียวกับหลันเหนียงอดเป็นกังวลไม่ได้ ปล่อย คนพวกนั้นไปเช่นนี้ ภายหน้าพวกเขาจะกลับมาแก้แค้นหรือไม่

แต่เมื่อเห็นท่าที่สงบนิ่งของเชียวหลิงอวิ้น ทั้งสองก็ วางใจเล็กน้อย ไม่รู้เพราะเหตุใด ขอเพียงมีเชียวหลิงอวิ้นอยู่ พวกนางก็มักรู้สึกว่าจะไม่น่าจะเกิดเรื่องใดขึ้น

“เชียวหลิงอวิ้น นางคนชั้นต่ำ เป็นเพราะเจ้าทำร้ายข้า ข้าจะฆ่าเจ้า!”

จู่ๆ เสียงกรีดร้องแหลมสูงก็ดังขึ้นพร้อมเงาร่างหนึ่ง พุ่งเข้ามา

พวกนางเห็นองค์หญิงห้าในสภาพมอมแมมยับเยินไป
ทั้งตัว กำป็นไม้หักอันหนึ่งไว้แน่น แล้วพุ่งเข้าไปใส่เชียวหลิงอวิน

เชียวหลิงอวินไม่รอให้องค์หญิงห้าตะต้องตัวนาง ก็ยก
เท้าถีบอีกฝ่ายล้มลงกับพื้น

อันที่จริง เชียวหลิงอวินเองก็ประหลาดใจไม่น้อย เหตุใด
องค์หญิงห้าจึงกลายเป็นเช่นนี้ อีกทั้งนางยังมองเห็นวาสนา
บางอย่างบนตัวอีกฝ่ายที่เป็นประโยชน์ต่อตน เรื่องนี้ยิ่งแปลกนัก

เดิมทีเชียวหลิงอวินไม่ได้คิดจะใส่ใจองค์หญิงห้า แต่ยาม
นี้จึงได้แต่อดทน เอ่ยถามว่า

“เหตุใดเจ้าจึงตกต่ำมาถึงขั้นนี้”

องค์หญิงห้าคิดไม่ถึงว่าเชียวหลิงอวินจะถามเช่นนั้นอย่าง
กะทันหัน คำถามนั้นมีแต่จะทำให้นางรู้สึกอับอายยิ่งกว่าเดิม

แต่เพียงนี้กว่าตัวการที่ทำให้นางกลายเป็นเช่นนี้ก็คือ
เชียวหลิงอวิน นางก็กัดฟันกรอด คำรามออกมาว่า

“เป็นเพราะเจ้า ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้าที่ทำให้ข้า
กลายเป็นเช่นนี้! หากตอนนั้นเจ้าไม่เปิดโปงฐานะของข้ากลาง

งานเลี้ยง เสด็จฟอกก็คงไม่ลดฐานะข้าเป็นสามัญชน ข้าก็คงไม่ต้องพบเจอเรื่องเหล่านั้น ตอนนี้ข้ากลายเป็นเช่นนี้แล้ว ย่อมไม่มีทางแต่งให้เยเซวียนได้อีก!”

หากไม่ใช่เพราะตอนนั้นนางร้อนใจอยากพบหลี่เยเซวียน ก็คงไม่เข้าผิดโรงเตี๊ยม ยิ่งไม่คิดเลยว่าเพียงเพราะบุกเข้าไปผิดที่ผิดทาง นางจะถูกผู้อื่น...

ยามนี้นางไม่บริสุทธิ์อีกแล้ว ยังจะคู่ควรกับหลี่เยเซวียนได้อย่างไร นางไม่มีหน้าไปพบหลี่เยเซวียนอีกแล้ว

ทั้งหมดนี้ต้องโทษเซียวหลิงอวิน!

เวลานี้นางแทบอยากลากเซียวหลิงอวินให้ตายไปพร้อมกันเสียด้วยซ้ำ!

เซียวหลิงอวินย่อมเห็นความเป็นเยี่ยงอามหิตประดุจอาบยาพิษในดวงตาขององค์หญิงห้า แต่นางกลับไม่กังวลแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม ยังหัวเราะเหินชาแล้วเอ่ยว่า

“ก่อนจะพูดเช่นนี้ เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าในงานเลี้ยงเจ้าเคยปฏิบัติต่อสามีข้าอย่างไร หรือเจ้าคิดว่าข้าควรปล่อยให้เจ้า

ดูหมิ่นเขาโดยไม่ตอบโต้อะไรเลย ช่างไร้เดียงสาเกินไปแล้ว
เดิมทีเจ้าก็มีโชพระธิดาแท้ๆ ของฮ่องเต้ ทุกสิ่งที่เจ้าได้รับ
ล้วนเป็นสิ่งที่เจ้าขโมยมา ยามนี้สูญเสียไปก็เป็นชะตาของเจ้า
ที่เจ้ากลายเป็นเช่นนี้เพราะเจ้าหาเรื่องใส่ตัวเองทั้งสิ้น แต่ข้าดู
โง่งว่อย่างเจ้าแล้ว เดิมไม่ถึงขั้นต้องเร่ร่อนตกต่ำมาถึงเพียงนี้
ดังนั้นการที่เจ้ามีสภาพเช่นนี้ ความเป็นไปได้มากที่สุดก็คือมี
คนถ่อยลอบทำร้าย!”

คนถ่อยลอบทำร้าย?!

เดิมทีองค์หญิงห้าเคียดแค้นคำพูดก่อนหน้าของเซียว-
หลิงวีนที่บอกว่านางหาเรื่องใส่ตัวอย่างยิ่ง แต่เมื่อได้ยินตอนท้าย
สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป เอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อว่า

“เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร อะไรคือคนถ่อย
ลอบทำร้าย”

ไม่ใช่ว่านางบุกเข้าห้องผิดจนทำให้เสียตัวหรือ

หากไม่ใช่เช่นนั้น องค์หญิงห้าก็ไม่อาจจินตนาการได้เลย
ว่ายังมีผู้ใดคิดทำร้ายนาง!

เชียวหลังอวินไม่ได้ตั้งใจจะพูดกับอีกฝ่ายมากนัก
นางเองก็ยังไม่รู้ว่าองค์หญิงห่ามีวาสนาอันใดที่เป็นประโยชน์
ต่อนางกันแน่ อีกทั้งยังมองไม่ชัดว่าแท้จริงแล้วผู้ใดทำร้าย
อีกฝ่ายจนกลายเป็นเช่นนี้ อย่างไรก็ตามเสียองค์หญิงห่าก็ไม่ยอมพูด
ความจริงออกมาแน่

เชียวหลังอวินนั่งเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยังถามว่า

“หากเจ้าไม่ยอมเล่าเรื่องของตนเอง ข้าก็ไม่อาจช่วยเจ้า
คำนวณได้ เจ้าจึงทำได้เพียงยอมรับว่าตนเองโชคร้าย แต่บนตัว
เจ้ามีลักษณะโหงวเฮ้งของคนที่ถูกคนถ้อยลอบทำร้ายจริง ๆ
หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป อีกไม่นานเจ้าก็จะตาย”

สีหน้าขององค์หญิงห่าเปลี่ยนไปอย่างมาก

นางจะตายในไม่ช้าอย่างนั้นหรือ

แต่นางจะไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว แต่เมื่อถูกบอกว่าตนเอง
กำลังจะตาย ในใจก็กลับเต็มไปด้วยความไม่ยินยอมอย่างรุนแรง

ลองคิดดูเถิด แม้ยามนี้นางจะไม่ได้มีฐานะเป็นองค์หญิง-
ห่าอีกแล้ว แต่อย่างน้อยมารดาของนางก็ยังเป็นถึงพระสนม

เดิมทีนางยังสามารถแต่งให้หู่เยเซวียนอย่างสง่างามยิ่งใหญ่
กลายเป็นชายาซื้อจื่อที่ผู้อื่นล้วนริษยาได้

แต่ยามนี้ทุกสิ่งล้วนไม่เหลือแล้ว นางยังจะต้องตายอีก!

องค์หญิงหู่เหลือบมองเซียวหลิงอวี่น ก่อนมองเลยไปยัง
ฟางเจียวเจียวกับหลันเหนียงที่ยืนอยู่ด้านหลังนาง นางกัด
ริมฝีปากแน่น แล้วเอ่ยเสียงพรั่น

“ตอนนั้นเยเซวียนให้คนมาส่งข่าว บอกว่าอยากพบข้า
ที่โรงเตี๊ยมชื่ออวี่นไหหล แต่ข้าจำผิด คิดว่าเป็นโรงเตี๊ยมอวี่นไหหล
ข้าเข้าห้องผิด จึงถูก...ถูก...ยามนี้ข้าไม่มีหน้าไปพบเยเซวียนอีก
แล้วจริงๆ ...”

ฟางเจียวเจียวกับหลันเหนียงย่อมฟังออกว่าองค์หญิงหู่
ประสบเรื่องใดมา

สตรีผู้หนึ่งต้องพบเรื่องเช่นนี้ หากเป็นพวกนาง เกรงว่า
คงไม่มีหน้าอยู่ต่อไปแล้ว ทว่ายามนี้ในใจของทั้งสองกลับเกิด
ความนับถือองค์หญิงหู่ขึ้นมาบ้าง

แต่เมื่อเชียวหลิงอวีนได้ยินเช่นนั้น กลับหัวเราะเย้ยชา
ออกมาทันที

“เจ้าแน่ใจหรือว่าเป็นเพราะเจ้าจำโรงเตี๊ยมผิดเอง
เท่านั้น? ไม่ใช่เพราะมีคนจงใจชักนำให้เจ้าเข้าใจผิดหรือ”

หลังฟังองค์หญิงห้าเล่าจบ เชียวหลิงอวีนก็จับจุด
บางอย่างได้ และในขณะนั้นเอง นางก็เข้าใจแล้วว่า วาสนา
บนตัวองค์หญิงห้าที่เป็นประโยชน์ต่อตนนั้น แท้จริงคือเรื่องใด
กันแน่

สิ่งที่ทำให้นางรู้สึกสนใจยิ่งกว่านั้นก็คือ นับตั้งแต่
องค์หญิงห้าเล่าประสบการณ์ของตนออกมา นางก็มองเห็น
พลังชีวิตอันแข็งแกร่งบนตัวอีกฝ่าย

พลังชีวิตนั้นมากพอจะช่วยให้นางออกไปจากที่นี่ได้!

ดูท่าคราวนี้ หากอยากออกจากแดนห้วงลึกให้เร็วที่สุด
จุดสำคัญคงอยู่ที่องค์หญิงห้าแล้ว

อันที่จริงเซียวหลิงอวิ้นแทบจะเดาสาเหตุได้ทั้งหมดแล้ว
ในเมื่อโอกาสดีเช่นนี้ปรากฏอยู่ตรงหน้า หากไม่ใช่ให้เป็น
ประโยชน์ก็ออกจะสิ้นเปลืองเกินไป

สีหน้าองค์หญิงห้าเปลี่ยนไปอย่างมาก นางมองเซียว-
หลิงอวิ้นด้วยความตื่นตะลึงสุดขีด

นางย่อมเข้าใจว่าเซียวหลิงอวิ้นหมายความว่าอย่างไร
จึงส่ายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ กล่าวเสียงสั้น

“มะ...ไม่มีทาง เย่เซวี่ยนไม่มีทางคิดทำร้ายข้า เขารักข้า
ถึงเพียงนั้น จะเป็นไปได้อย่างไร...”

เซียวหลิงอวิ้นหัวเราะเย้ยซา แล้วกล่าวกับองค์หญิงห้าว่า

“ข้าเกรงว่าเจ้าคงเข้าใจอุปนิสัยของหลี่เย่เซวี่ยนผิดไป
มาก เจ้ารู้หรือไม่ ก่อนที่เขาจะได้เป็นชื่อจื่อ เขาก็เห็นแก่ตัว
และเห็นแก่ประโยชน์ของตนอยู่แล้ว ทั้งที่สอบชีวไฉไม่ติดแต่ๆ
แต่กลับให้คนทั้งบ้านหาเงินส่งเสียให้เขาเรียนอย่างหน้าขึ้น-
ตาบานมาตลอด เห็นมารดาของตนแขนหัก ก็ไม่มีคำห่วงใย
แม้แต่ประโยคเดียว ทั้งที่รู้ดีว่าในบ้านมีเงินไม่มาก ยังหลอกลวง
ต้มตุ๋นจนเงินในมือมารดาหมดเกลี้ยง เพียงเพื่อเอาไปกินดื่ม

เที่ยวเล่นกับสหาย คนเช่นนี้ เจ้ายังคิดว่ายังมีสิ่งใดที่เขาทำไม่ลง
อีกหรือ

“อย่าลืมนะ ก่อนหน้านี้เจ้าเป็นองค์หญิง สำหรับเขาแล้ว
เจ้าคือที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียว เขาย่อมต้องดีกับเจ้าอย่างไม่ต้อง
สงสัย แต่เจ้าไม่ลองคิดดูบ้างหรือว่ายามนี้ตนเองมีฐานะใด คนที่
มีนิสัยอย่างหลีเยเซวียน ยังจะดีกับเจ้าเหมือนเมื่อก่อนได้จริง
หรือ อีกทั้งหากเขารักเจ้าจริง ตอนเจ้าถูกลดฐานะเป็นสามัญชน
เขาก็ควรให้คำมั่นว่าจะแต่งกับเจ้าไปตรงๆ เหตุใดจึงต้องนัดพบ
ที่โรงเตี๊ยมอย่างกะทันหัน? แล้วเจ้าก็บังเอิญประสบเรื่องเช่นนั้น
พอดี เรื่องเหล่านี้ เจ้าไม่เคยคิดเลยหรือ”

องค์หญิงหำคิดไม่ถึงเลยว่า หลีเยเซวียนในมุมมองของ
เซียวหลิงอวินจะเป็นคนต่ำทรามถึงเพียงนี้

นางจะเชื่อลงได้อย่างไร

ทว่ายามนี้ ฟางเจียวเจียวกลับอดพูดขึ้นมาไม่ได้

“นั่นนะสิ เจ้าไม่รู้หรือว่าพี่รองผู้นั้นของข้า พอได้เป็น
ชื่อจื่อก็พลิกหน้าทันที ไม่ยอมรับญาติพี่น้อง บอกพวกเราว่า
ภายหลังอย่าคิดเกาะเขา ทั้งยังบอกว่าหางานซักผ้าให้พวกเรา

แล้วให้เรือนหลังหนึ่ง ก็ถือว่าทดแทนบุญคุณที่แม่ข้าเลี้ยงดูเขามา ยี่สิบกว่าปีได้หมดแล้ว นั่นเป็นการทดแทนบุญคุณเสียที่ไหน ให้พวกเราซักผ้าทุกวันจนหลังขดหลังแข็ง ยังดีต่อพวกเราไม่ถึงหนึ่งในสิบส่วนที่อวินเหนียงดีต่อพวกเราด้วยซ้ำ อวินเหนียงพาข้ากับพี่สะใภ้ใหญ่หาเงินได้มากมายถึงเพียงนั้น แต่นางไม่เคยพูดให้พวกเราต้องซาบซึ้งบุญคุณเลย แม้แต่เงินที่พวกเราให้นางก็ไม่รับ เพียงเงินที่ได้มาในช่วงเดือนนี้ยังมากพอจะซื้อเรือนอีกหลังหนึ่งในเมืองหลวงได้แล้วด้วยซ้ำ หลี่เย่เซวียนมันหน้ามาจากไหนถึงคิดว่าแค่ให้เรือนหลังเดียวก็ทดแทนบุญคุณยี่สิบกว่าปีหมดแล้ว!”

ฟางเจี๋ยวเจี๋ยวอยากหาคนระบายเรื่องนี้มานานแล้ว

ยามนี้เมื่อมีเรื่องที่เซียวหลิงอวินช่วยพวกนางมาเปรียบเทียบ ก็ยิ่งเห็นชัดว่าหลี่เย่เซวียนใจหมาปอดสุนัขเพียงใด

เขาก็แค่ดูถูก คิดว่าพวกนางไม่เคยเห็นโลก จึงคิดใช้เรือนหลังเดียวไล่ส่งพวกนางไปให้พ้นมิใช่หรือ

หากไม่มีวันเห็นียงพาพวกนางเก็บสมุนไพรหาเงิน
ฟางเจียวเจียวกับหลันเหนียงอาจยังรู้สึกว่ ในหนึ่งวันหาเงินได้
ร่อยกว่าเหวินก็นับว่ามากมายแล้วจริงๆ

แต่ยามนี้ พวกนางล้วนเข้าใจแล้วว่า หลี่เยเซวียนเห็น
พวกนางเป็นขอทาน จึงโยนของให้ไล่ส่งอย่างชัดเจน!

องค์หญิงห้าเห็นฟางเจียวเจียวพูดด้วยความคับแค้น
เดือดดาล ส่วนหลันเหนียงที่อยู่ข้างๆ ก็พยักหน้าไม่หยุด

ทั้งสามคนนี้ล้วนเป็นน้องสาว พี่สะใภ้ และน้องสะใภ้
ของหลี่เยเซวียนแท้ๆ แต่กลับชิงชังเขาเหมือนกันหมด

อีกทั้งหลี่เยเซวียนในมุมมองของพวกนางก็ช่างเป็นคน
เนรคุณเกินไปจริงๆ

หากหลี่เยเซวียนเป็นอย่างที่พวกนางพูดจริง เช่นนั้น
เรื่องที่เขาคิดทำร้ายนางก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้!

อีกทั้งองค์หญิงห้าก็คิดขึ้นมาได้ว่า การที่ตนได้พบ
อันธพาล ได้พบพวกเซียวหลิงวันล้วนเป็นเพียงความบังเอิญ

หากไม่ได้พบพวกเซียวหลิงอวิน กระทั่งตายไปแล้ว
นางอาจยังไม่รู้เลยว่าตนเองถูกผู้อื่นวางแผนทำร้ายจนกลายเป็น
เช่นนี้!

พอคิดถึงจุดนี้ สีหน้าขององค์หญิงห่าก็ซีดเผือดลงอย่าง
ฉับพลัน

นางแทบเชื่อหมดใจแล้วว่าหลี่เยเซวียนตั้งใจทำร้ายนาง
จนกลายเป็นเช่นนี้ เพราะโรงเตี๊ยมชื่ออวินไหหลต่างหากที่
เป็นสถานที่ซึ่งพวกเขานัดกินข้าวกัน แต่นางกลับฟังเป็น
โรงเตี๊ยมอวินไหหล ตอนนั้นสาวใช้ก็พูดว่าเป็นโรงเตี๊ยมอวินไหหล
นางจึงไปที่นั่นอย่างโง่งม

สุดท้ายเมื่อรู้ว่าตนเองเข้าใจผิด นางก็ไม่เคยสงสัยผู้อื่น
เพียงคิดว่าตนจำผิดไปจริงๆ

ยามนี้ในใจองค์หญิงห่ามีความแค้นท่วมฟ้า

นางเข้าใจแล้ว

หลี่เยเซวียนทำร้ายนาง ก็เพื่อจะได้ไม่ต้องแต่งงานกับนาง